

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

30. lipnja 2016.(*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Načelo lojalne suradnje – Načela ekvivalentnosti i djelotvornosti – Nacionalno zakonodavstvo kojim su propisani načini povrata nezakonito naplaćenog poreza s kamatama – Izvršenje sudskih odluka koje se odnose na takva prava na povrat na temelju pravnog poretka Unije – Povrat u obrocima u razdoblju od pet godina – Uvjetovanje povrata postojanjem sredstava naplaćenih na temelju poreza – Nepostojanje mogućnosti prisilnog izvršenja“

U predmetu C-200/14,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Tribunalul Sibiu (okružni sud u Sibiuu, Rumunjska), odlukom od 20. ožujka 2014., koju je Sud zaprimio 22. travnja 2014., u postupku

Silvia Georgiana Câmpean

protiv

Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, koja je postala **Serviciul Fiscal Municipal Mediaș**,

Administrația Fondului pentru Mediu,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: M. Ileși (izvjestitelj), predsjednik vijeća, C. Toader, A. Rosas, A. Prechal i E. Jarašinas, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: L. Carrasco Marco, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 22. listopada 2015.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za S.G. Câmpean, D. Târșia, *avocat*,

– za rumunjsku vladu, R. H. Radu, u svojstvu agenta, uz asistenciju V. Angelescu i D. M. Bulancea, savjetnici,

– za Europsku komisiju, R. Lyal, G.-D. Balan i M. Wasmeier, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 18. veljače 2016.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 6. UEU-a, načela u skladu s kojima se mora provoditi povrat nacionalnih poreza naplaćenih protivno pravu Unije i članka 17., 20., članka 21. stavka 1. i članka 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Silvie Georgiane Câmpean, s jedne strane, i Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș (upravno tijelo za javne financije općine Mediaș, Rumunjska) te Administrația Fondului pentru Mediu (upravno tijelo fonda za okoliš, Rumunjska) povodom povrata poreza naplaćenog protivno pravu Unije koji je S.G. Câmpean trebala platiti prilikom registracije u Rumunjskoj motornog vozila porijeklom iz druge države članice te plaćanja pripadajućih kamata.

Rumunjski pravni okvir

3 Legea nr. 9 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule (Zakon br. 9 o porezu na emisije onečišćujućih tvari motornih vozila) od 6. siječnja 2012. (*Monitorul Oficial al României*, dio I., br. 17. od 10. siječnja 2012., u daljnjem tekstu: Zakon br. 9/2012) uveo je porez na onečišćenje motornim vozilima za motorna vozila kategorija M1 do M3 i N1 do N3. Na temelju članka 4. stavka 1. tog zakona, obveza plaćanja tog poreza nastajala je osobito pri prvoj registraciji motornog vozila u Rumunjskoj.

4 Članak XV. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare (Hitna uredba vlade br. 8 o izmjenama i dopunama određenih normativnih akata i drugim fiskalnim i proračunskim mjerama) od 26. veljače 2014. (*Monitorul Oficial al României*, dio I., br. 151 od 28. veljače 2014., u daljnjem tekstu: OUG br. 8/2014), propisuje:

„1. Plaćanje iznosa predviđenih sudskom odlukom čiji je predmet povrat poreza na onečišćenje motornim vozilima i poreza na emisije onečišćujućih tvari motornih vozila, kamata obračunatih do datuma cjelovite isplate i troškova postupka, te svakog drugog iznosa koje odrede sudska tijela, koji postanu izvršni do 31. prosinca 2015., obavlja se u roku od 5 kalendarskih godina plaćanjem svake godine 20% tog iznosa.

2. Po zahtjevima za povrat poreznih obveznika predviđenih u stavku 1. postupa se, sukladno odredbama [Ordonanța Guvernului nr. 92 privind Codul de procedură fiscală (Vladina uredba br. 92 koja sadržava Zakon o poreznom postupku) od 24. prosinca 2003. (*Monitorul Oficial al României*, dio I., br. 941. od 29. prosinca 2003., u daljnjem tekstu: OG br. 92/2003)], kako je kasnije izmijenjena i dopunjena, u roku od 45 dana od njihova podnošenja, a plaćanje godišnjih obroka obavlja se sukladno rasporedu koji utvrdi upravno tijelo fonda za okoliš.

3. Rok predviđen u stavku 1. počinje teći od dana isteka roka iz stavka 2.

4. Tijekom roka predviđenog u stavku 1., prekidaju se svi postupci prisilnog izvršenja.

5. Iznosi propisani stavkom 1. plaćeni na temelju ove hitne uredbe, ažuriraju se sukladno indeksu potrošačkih cijena koje objavi Nacionalni institut za statistiku.

6. Postupak plaćanja na temelju izvršnih isprava uređen je zajedničkom odlukom ministra za okoliš i klimatske promjene i ministra za javne financije, u rokovima propisanim stavkom 1.

7. Preostali dijelovi iznosa na temelju izvršnih isprava izdanih do dana stupanja na snagu ove hitne uredbe i u odnosu na koje nije pokrenut postupak prisilnog izvršenja plaćaju se sukladno odredbama stavaka 1. do 6.“

5 Sukladno razlozima za donošenje OUG-a br. 8/2014, njegovo je donošenje međ u ostalim opravdano „poteškoćama koje su tada postojale u vezi s izvršenjem sudskih odluka čiji je predmet plaćanje iznosa poreza na onečišćenje motornim vozilima i poreza na emisije onečišćujućih tvari motornih vozila, uzimajući u obzir negativan učinak prisilnog izvršenja izvršnih isprava sukladno uvjetima prava Zajednice, kako u odnosu na proračun upravnog tijela fonda za okoliš tako i u odnosu na opći konsolidirani proračun, [te] s obzirom na nužnost uvođenja posebnih pravila ograničenog razdoblja primjene u području prisilnog izvršenja sudskih odluka kojima se nalaže plaćanje iznosa poreza na onečišćenje motornim vozilima i poreza na emisije onečišćujućih tvari motornih vozila. Naime, posljedica nepostojanja takvih odredbi bila bi nemogućnost održavanja proračunske ravnoteže i, implicitno, nepoštivanje internih obveza upravnog tijela fonda za okoliš i obveza Rumunjske u području zaštite okoliša kao države članice Europske unije.“

6 Ordinul nr. 365/741 al ministrului mediului și schimbărilor climatice și al ministrului finanțelor publice privind aprobarea Procedurii de efectuare a plăților sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule și a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și a modelului și conținutului unor formulare și pentru modificarea anexei nr. 4 la Ordinul ministrului mediului și schimbărilor climatice și al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 490/407/2013 pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor prevăzute la art. 7, 9 și 12 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, precum și a sumelor stabilite de instanțele de judecată prin hotărâri definitive și irevocabile (odluka br. 365/741 ministra okoliša i klimatskih promjena i ministra za javne financije o odobrenju postupka plaćanja iznosa predviđenih sudskim odlukama čiji je predmet povrat poreza na onečišćenje motornim vozilima i poreza na emisije onečišćujućih tvari motornih vozila te o odobrenju modela i sadržaja određenih formulara i izmjeni priloga 4. odluci br. 490/407/2013 ministra za okoliš i klimatske promjene i potpredsjednika vlade, ministra za javne financije, o odobrenju postupka povrata iznosa iz članka 7., 9. i 12. hitne vladine uredbe br. 9/2013 kojom se uvodi okolišni biljeg za motorna vozila, kao i iznosa koje utvrde sudska tijela u pravomoćnim i neopozivim odlukama) od 19. ožujka 2014. (u daljnjem tekstu: odluka br. 365/741/2014) donesena je na temelju članka XV. stavka 6. OUG-a br. 8/2014 i propisuje način primjene tog članka XV.

7 Članak 1. stavci 2. i 3. te odluke određuju:

„2. Plaćanje iznosa predviđenih sudskim odlukama čiji je predmet povrat poreza na onečišćenje motornim vozilima i poreza na emisije onečišćujućih tvari motornih vozila, kamata obračunatih do datuma cjelovite isplate i troškova postupka, te svakog drugog iznosa koje odrede sudska tijela, koji postanu izvršni do 31. prosinca 2015., obavlja se u roku od 5 kalendarskih godina plaćanjem svake godine 20% tog iznosa, sukladno članku XV. [OUG-a br. 8/2014].

3. Po zahtjevima za povrat iznosa iz stavka 2. koje podnesu porezni obveznici postupa se sukladno odredbama [OG-a br. 92/2003] u roku od 45 dana od njihova podnošenja, a plaćanje godišnjih obroka obavlja se sukladno rasporedu godišnjih obroka povrata odobrenom u tu svrhu, [...]“

8 Članak 3. navedene odluke propisuje:

„Iznosi iz članka 1. stavka 2. uključujući sve njihove ispravke koji proizlaze iz ažuriranja izvršenog na dan plaćanja pokrivaju se iznosima naplaćenim na temelju [okolišnog] biljega proračuna fonda

za okoliš.“

9 Prilog 1. odluci br. 365/741 u svom poglavlju I. uvodi postupak primjenjiv na plaćanja iznosa iz članka XV. stavka 1. OUG-a br. 8/2014, predviđenih sudskim odlukama čiji je predmet povrat poreza na energije motornim vozilima i poreza na emisije energija iz tvari motornih vozila.

10 Na temelju točaka 7. i 19. poglavlja I. tog priloga 1.:

„7. Uz zahtjev za povrat se u svrhe provjere prilažu sljedeći dokumenti:

a) ovjerena preslika izvršne presude;

b) identifikacijska isprava fizičke osobe ili zastupnika pravne osobe, uz presliku punomoći koja mu je izdana;

[...]

19. Za plaćanje svakog godišnjeg obroka sukladno rasporedu ažuriranih iznosa i kamata utvrđenom u točki 11., nadležno porezno tijelo obrađuje i obavlja eventualne povrate uzimajući u obzir sve porezne dugove na ime platitelja pri predviđenom rasporedu za plaćanje svakog obroka [...]

11 Ordonanța Guvernului nr. 22 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii (vladina uredba br. 22 o ispunjenju obveza plaćanja javnih institucija, utvrđenih izvršnom ispravom) od 30. siječnja 2002. (*Monitorul Oficial al României*, dio I., br. 81 od 1. veljače 2002.) u verziji koja se primjenjuje na činjenice u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: OG br. 22/2002), u članku 1. propisuje:

„1. Tražbine utvrđene izvršnom ispravom prema institucijama i javnim tijelima plaćaju se iznosima koji su u tu svrhu odobreni u njihovim proračunima ili, ovisno o slučaju, stavkama potrošnje iz kojih proizlazi predmetna obveza plaćanja.

2. Tražbine utvrđene izvršnom ispravom prema institucijama i javnim tijelima ne mogu se plaćati iznosima koji su na temelju odobrenog proračuna namijenjeni pokrivanju troškova organizacije i obavljanja djelatnosti, uključujući troškove osoblja, koji im omogućuju ispunjavanje zadaća i zakonitih ciljeva radi kojih su osnovani.“

12 Članak 2. navedene direktive propisuje:

„Ako izvršenje tražbine utvrđene izvršnom ispravom ne započne ili se ne nastavi zbog nedostatka sredstava, institucija dužnik dužna je u roku od šest mjeseci poduzeti potrebne korake radi ispunjenja svoje obveze plaćanja. Taj rok teče od dana kada dužnik zaprimi poziv na plaćanje koji mu dostavi nadležno tijelo izvršenja na zahtjev vjerovnika.“

13 Na temelju članka 3. OG-a br. 22/2002:

„U slučaju da javne institucije ne ispune svoju obvezu plaćanja iz članka 2. vjerovnik može zahtijevati prisilno izvršenje sukladno Zakonu o parničnom postupku i/ili drugim zakonskim odredbama koje se primjenjuju u tom području.“

14 Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2336 pentru aprobarea Procedurii de punere în aplicare a titlurilor executorii în baza cărora se solicită înființarea popririi conturilor autorităților și instituțiilor publice deschise la nivelul unităților Trezoreriei Statului (odluka ministra za javne financije br. 2336 o usvajanju postupaka provođenja izvršnih isprava na temelju kojih je provedena

zapljena ra?una javnih nadležnih tijela i institucija pri državnoj riznici) od 19. srpnja 2011., kako je kasnije izmijenjena i dopunjena (u daljnjem tekstu: odluka br. 2336/2011) u svom ?lanku 10.a. propisuje:

„1. Kada sud potvrdi mjeru zapljene, jedini predmet izvršenja su zaplijenjeni iznosi koje drži dužnik ili koji njemu duguju tre?e osobe, kojima je mogu?e platiti tražbine utvr?ene prema institucijama i javnim tijelima, ne dovode?i u pitanje granice utvr?ene ?lankom 1. stavkom 2. [OG-a] br. 22/2002, odobrenog kako je izmijenjen Zakonom br. 288/2002, kako je kasnije izmijenjen i dopunjen.

2. U slu?aju iz stavka 1. postupak provedbe izvršnih isprava iz ?lanaka 1. do 10. primjenjuje se *mutatis mutandis*.“

15 Porezni postupak uspostavljen je OG-om br. 92/2003.

16 ?lanak 116. te uredbe naslova „Prijeboj“ u svojim stavcima 1., 2., 4. i 6. propisuje:

„1. Tražbine države ili administrativnih i teritorijalnih jedinica ili njihovih podjedinica koje predstavljaju poreze, pristojbe, doprinose i bilo koje druge iznose koje treba uplatiti u op?i konsolidirani prora?un prestaju prijebojem s tražbinama dužnika koje predstavljaju iznose koje treba vratiti, nadoknaditi ili platiti iz državnog prora?una, do visine najmanjih iznosa, kada su dvije stranke uzajamno vjerovnici i dužnici, pod uvjetom da su za predmetne tražbine nadležna ista javna tijela, uklju?uju?i njihove podjedinice.

2. Porezne tražbine dužnika prebijaju se s obvezama koje se odnose na isti prora?un, a preostalom se razlikom prebijaju obveze koje se odnose na druge prora?une, proporcionalno, ne dovode?i u pitanje uvjete propisane u stavku 1.

[...]

4. Osim ako zakonom nije druga?ije propisano, prijeboj se izvršava na datum na koji tražbine istodobno postoje, te su nesporne, u fiksnom iznosu i dospjele.

[...]

6. Prijeboj utvr?uje nadležna porezna služba na zahtjev dužnika ili po službenoj dužnosti [...]

17 ?lanak 24. Legea contenciosului administrativ nr. 554 (Zakona br. 554 o upravnim sporovima) od 2. prosinca 2004. (*Monitorul Oficial al României*, dio I., br. 1154 od 7. prosinca 2004.), kako je izmijenjen (u daljnjem tekstu: Zakon o upravnim sporovima), naslova „Obveza izvršenja“, propisuje u svom stavku 1.:

„Ako, nakon podnošenja pravnog sredstva, javno tijelo mora donijeti, zamijeniti ili izmijeniti upravni akt ili donijeti drugi akt ili izvršiti odre?ene upravne radnje, kona?na odluka izvršava se dobrovoljno u roku koji je njome predvi?en ili ako nije predvi?en, najkasnije 30 dana nakon datuma na koji je odluka postala kona?na.“

Glavni postupak i prethodna pitanja

18 S. G. Câmpean registrirala je u Rumunjskoj rabljeni automobil kupljen u Njema?koj. Za potrebe navedene registracije, S. G. Câmpean 18. sije?nja 2012. platila je iznos od 2 737 rumunjskih leva (RON) (oko 615 eura) s naslova poreza na emisije one?iš?uju?ih tvari motornih vozila predvi?enog zakonom br.9/2012.

19 Tužbom podnesenom 21. veljače 2012. Tribunalul Sibiu (okružni sud u Sibiuu, Rumunjska), S. G. Câmpean zahtijevala je povrat tog iznosa kao i plaćanje pripadajućih kamata izračunatih do datuma stvarnog povrata, zbog toga što taj porez nije sukladan s pravom Unije.

20 Budući da je imao sumnje u vezi s sukladnošću navedenog poreza s pravom Unije odlukom od 15. studenoga 2012. odlučio je prekinuti postupak i uputiti Sud jedno prethodno pitanje.

21 Rješenjem od 3. veljače 2014., Câmpean i Ciocoiu (C-97/13 i C-214/13, neobjavljeno, EU:C:2014:229), Sud je odlučio da članak 110. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se protivni porez poput poreza na onečišćenje motornim vozilima predviđen zakonom br.9/2012. Sud nije vremenski ograničio ukinke svoje odluke.

22 Sud koji je uputio zahtjev je, u okviru istog spora, osim toga izrazio sumnje u pogledu sukladnosti s pravom Unije kao i s određenim instrumentima koje je donijelo Vijeće Europe nacionalnih propisa donesenih nakon donošenja tog rješenja Suda, koji se odnose na načine povrata nezakonito naplaćenih poreza, i osobito na članak XV. OUG br. 8/2014.

23 Ti propisi, među ostalim, propisuju obročnu otplatu povrata nezakonito naplaćenih iznosa za razdoblje od pet godina s obrocima od 20 % od ukupnog traženog iznosa, kao i kamate i troškove postupka. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, ti propisi, time što onemogućuju izvršenje sudskih odluka u razumnom roku, ugrožavaju, među ostalim pravo na stvarni povrat nezakonito naplaćenih poreza, pravo vlasništva i pravo na pošteno suđenje.

24 U tim je okolnostima Tribunalul Sibiu (okružni sud u Sibiuu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu jedno prethodno pitanje:

25 Nakon toga navedeni je sud ponovno otvorio usmeni postupak u sporu koji se pred njim vodi. Tom prilikom, tužiteljica u glavnom postupku je istaknula, uzimajući u obzir, s jedne strane stupanje na snagu akata kojima se provodi članak XV. OUG br.8/2014, kao i s druge strane, akte primjenjive na postupak prisilnog izvršenja protiv države u nepostojanju tog članka XV., da je nužno da sud koji je uputio zahtjev dopuni svoje prethodno pitanje. Smatrajući da zbog tih akata kasniti povrat nezakonito naplaćenog poreza, a da zauzvrat nemaju mogućnost tražiti prisilno izvršenje odluka kojima se utvrđuju njihove tražbine, sud koji je uputio zahtjev dopunio je svoje prvo prethodno pitanje s pet drugih pitanja.

26 Slijedom toga, Tribunalul Sibiu (okružni sud u Sibiuu) je uputio Sudu sljedeća prethodna pitanja:

1) Mogu li se članak 1. Ugovora o Europskoj uniji, članci 17., 20., članak 21. stavak 1., članak 47. [Povelje], načelo koje se temelji na sudskoj praksi Suda Europske unije o povratu poreza koji su prema pravu Unije zabranjeni, Preporuka 16/2003 Odbora ministara Vijeća Europe i Rezolucija br. 1787/2011 Parlamentarne skupštine Vijeća Europe tumačiti u smislu da im je protivno pravilo kao što je članak XV. [OUG-u br. 8/2014]

2) Mogu li se pravo Unije koje se navodi u [prvom pitanju], kao i Preporuka br.16/2003 Odbora ministara Vijeća Europe, Rezolucija br. 1787/2011 Parlamentarne skupštine Vijeća Europe i Preporuka br.(80)2 Odbora ministara tumačiti na način da im se protive propisi poput [odluke br.365/741/2014], članka 1. do 3. [OG-a br. 22/2002] i [odluke br.2336/2011]?

3) Moraju li se gore navedeno pravo Unije i sudska praksa Suda [(presuda od 22. lipnja 1989., Costanzo, 103/88, EU:C:1989:256)] tumačiti na način da nacionalne upravne službe (u ovom slučaju porezna i okolišna) moraju po službenoj dužnosti i bez odgode izvršiti sudske odluke

donesene u upravnom i poreznom području, a da korisnik povrata ne mora tražiti prisilno izvršenje ili poštivati druge formalne uvjete koje je odredio tuženik dužnik?

4) Što se smatra rokom „bez odgode“ u skladu s pravom Unije u kojem nacionalne službe moraju izvršiti sudsku upravnu i poreznu odluku ili izvršiti prijeboj povrata s drugim njihovim uzajamnim obvezama prema državi?

5) Treba li pravo Unije tumačiti na način da se sankcije poput onih predviđenih u poglavlju II. točkom 2. (b) Preporuke br.16/2003 Odbora ministara Vijeća Europe, odnosno kazna predviđena u članku 24. stavku 3. [Zakona br.554 o upravnim sporovima], mogu primijeniti i u slučaju neizvršenja novčanih obveza koje ima uprava na temelju sudske odluke?

6) Koja se imovina u slučaju prisilnog izvršenja sudske odluke, donesene protiv javne uprave, može zaplijeniti u skladu s poglavljem II. točkom 2. (d), Preporuke br.16/2003 Odbora ministara Vijeća Europe?

O nadležnosti Suda i dopuštenosti zahtjeva za prethodnu odluku

27 Rumunjska vlada ističe nedopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku u cijelosti, jer bi odgovor na pitanja bio beskoristan za rješenje glavnog postupka. Smatra da se ta pitanja odnose na način izvršenja sudske odluke koju će taj sud morati donijeti u tom postupku, a koji se predmet tiče isključivo zahtjeva pojedinca za povrat nezakonito naplaćenog poreza od strane države. Budući da sudski postupak još neće završiti i u nedostatku dokaza koji pokazuju da S. G. tražila od suda koji je uputio zahtjev da donese privremene mjere koje se odnose na izvršenje sudske odluke koju će donijeti, nije potrebno da taj sud postavlja pitanja o načinima izvršenja te odluke.

28 Podredno, ta vlada ističe djelomičnu nedopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku, s obzirom na to da se određena prethodna pitanja odnose na instrumenta Vijeća Europe, a oni nisu dio prava.

29 Treba podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, pitanja o tumačenju prava Unije koja uputi nacionalni sud unutar pravnog i činjeničnog okvira koji utvrđuje pod vlastitom odgovornošću i čiju točnost Sud nije dužan provjeravati, uživaju presumpciju relevantnosti. Osobito, nije na Sudu, u okviru sustava sudske suradnje određene člankom 267. UFEU-a, da provjerava ili dovodi u pitanje pravilnost tumačenja nacionalnog prava koje je dao nacionalni sud jer to tumačenje spada u isključivu nadležnost potonjeg. Sud se također mora, kada mu nacionalni sud uputi zahtjev za prethodnu odluku, držati tumačenja nacionalnog prava kako mu ga je iznio navedeni sud (vidjeti osobito presudu od 6. listopada 2015., Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, t. 12. i 13. i navedenu sudsku praksu).

30 Osim toga, Sud može odbiti odlučivati o zahtjevu za prethodnu odluku koji je uputio nacionalni sud samo ako je očit da zatraženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku, ako je problem hipotetski ili ako Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima potrebnima da bi mogao dati koristan odgovor na upućena pitanja (presude od 21. svibnja 2015. Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, t. 29. kao i od 6. listopada 2015., Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, t. 14. i navedena sudska praksa).

31 U predmetnom slučaju, usvojiti argumentaciju rumunjske vlade prema kojoj sud koji je uputio zahtjev ne bi mogao u okviru glavnog postupka, odlučiti o načinima izvršenja odluke koju će donijeti u odnosu na zahtjev za povrat koji je podnijela S. G. Câmpean, značilo bi izvršiti tumačenje nacionalnog prava, što ipak spada isključivo u nadležnost suda koji je uputio zahtjev.

32 Naime, iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje, kao i iz njegove dopune jasno

proizlazi da se sud koji je uputio zahtjev smatra nadležnim za primjenu propisa o na?inima izvršenja odluke o meritumu koju ?e donijeti, u fazi postupka u kojoj se nalazi spor koji rješava. Osim toga, S. G. Câmpean u svojim o?itovanjima isti?e da je od suda koji je uputio zahtjev zahtijevala da odluka o meritumu koja ?e biti donesena ima bude izvršna bez odgode i bezuvjetno i da se ?lanak XV. OUG-a br.8/2014 ne primjenjuje na njezino izvršenje.

33 U tim okolnostima i u nedostatku drugih elemenata zbog kojih bi se moglo smatrati da odgovori Suda na prethodna pitanja ne?e biti korisni za rješenje spora u glavnom postupku, pretpostavka relevantnosti, koju uživaju ta pitanja, navedena u to?ki 29. ove presude, u ovom se slu?aju ne može opovrgnuti.

34 Kad je, kao drugo, rije? o argumentu kojim rumunjska vlada isti?e nedopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku jer se on odnosi na tuma?enje instrumenata Vije?a Europe koja su obuhva?ena prethodnim pitanjima, valja podsjetiti da se ovlast Suda za davanje tuma?enja u prethodnim odlukama, kako proizlazi iz ?lanak 267. UFEU-a, odnosi samo na pravila koja su dio prava Unije (presuda od 4. svibnja 2010., TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, t. 59. i navedena sudska praksa), što nije slu?aj s instrumentima Vije?a Europe na koja se poziva sud koji je uputio zahtjev u svojem prvom, drugom, petom i šestom pitanju. Stoga Sud nije nadležan za odlu?ivanje o tim pitanjima u dijelu u kojem se izravno odnose na tuma?enje tih instrumenata.

35 Podložno pojašnjenju iz prethodne to?ke, valja proglasiti Sud nadležnim za odgovaranje na prethodna pitanja i zahtjev za prethodnu odluku dopuštenim.

O prethodnim pitanjima

36 Svojim pitanjima koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li pravo Unije tuma?iti na na?in da mu se protivi sustav povrata s kamatama nezakonito napla?enog poreza protivno pravu Unije ?iji je iznos utvr?en izvršnim sudskim odlukama, kakav je sustav predvi?en u ?lanku XV. OUG-a br.8/2014 i odluke br. 365/741/2014 ili, podredno u ?lancima 1. do 3. OG-a br.22/2002 i u ?lanku 10.a odluke br.2336/2011.

37 Ustaljena je sudska praksa da je pravo na povrat porezâ napla?enih u državi ?lanici protivno pravu Unije posljedica i dodatak pravima što ih odredbe prava Unije koje zabranjuju takve poreze dodjeljuju poreznim obveznicima, poput onih koje je Sud protuma?io. Države ?lanice dakle u na?elu moraju izvršiti povrat poreza napla?enih protivno pravu Unije s pripadaju?im kamatama (vidjeti presudu od 6. listopada 2015., Târ?ia, C-69/14, EU:C:2015:662, t. 24. i 25. kao i navedenu sudsku praksu).

38 U nedostatku propisa Unije u podru?ju povrata nezakonito napla?enih nacionalnih poreza, svaka država ?lanica treba, na temelju na?ela postupovne autonomije, odrediti nadležne sudove i postupovna pravila za pravna sredstva namijenjena zaštiti prava koja porezni obveznici izvode iz prava Unije (vidjeti osobito presudu od 6. listopada 2015. Târ?ia, C-69/14, EU:C:2015:662, t. 26. i navedenu sudsku praksu).

39 Postupovna pravila za pravna sredstva namijenjena zaštiti prava koja porezni obveznici izvode iz prava Unije tako?er ne smiju biti nepovoljnija od onih koja se odnose na sli?na pravna sredstva u internom pravu (na?elo ekvivalentnosti) niti ure?ena na na?in da u?ine prakti?no nemogu?im ili pretjerano otežanim izvršavanje prava dodijeljenih pravnim poretkom Unije (na?elo djelotvornosti) (vidjeti osobito presudu od 6. listopada 2015. Târ?ia, C-69/14, EU:C:2015:662, t. 27. i navedenu sudsku praksu).

40 Osim toga, valja podsjetiti da je Sud ve? presudio da, na temelju na?ela lojalne suradnje

država članica ne može donijeti odredbe koje povrat poreza, koji je presudom Suda proglašen protivnim pravu Unije ili čija nesukladnost s tim pravom proizlazi iz takve presude, čine podložnim uvjetima koji se posebno odnose na taj porez i koji su nepovoljniji od uvjeta koji bi se, u njihovom nedostatku, primijenili na takav povrat (vidjeti u tom smislu presude od 10. rujna 2002., *Prisco i CASER*, C-216/99 i C-222/99, EU:C:2002:472, t. 77. i navedenu sudsku praksu kao i od 2. listopada 2003., *Weber's Wine World i dr.*, C-147/01, EU:C:2003:533, t. 87.).

41 S obzirom na ta načela valja ispitati pitanja suda koji je uputio zahtjev.

Načelo lojalne suradnje

42 Iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da članak XV. OUG-a br.8/2014 i odluka br. 365/741/2014, pri čemu potonja propisuje pravila primjene navedenog članka XV., doneseni nakon rješenja od 3. veljače 2014., *Câmpean i Ciocoiu* (C-97/13 i C-214/13, neobjavljeno, EU:C:2014:229), u kojem je Sud odlučio da se članku 110. UFEU-a protivi porez poput poreza na emisije onečišćujućih tvari motornih vozila i da je taj porez donesen, među ostalim, zbog teškoća prilikom izvršenja sudskih odluka čiji je predmet povrat iznosa nezakonito naplaćenog poreza. S tim u vezi, cilj navedenog propisa uspostava postupovnih pravila koja se posebno primjenjuju na sudske odluke koje imaju takav predmet.

43 U tim okolnostima, i s obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 40. ove presude, sud koji je uputio zahtjev mora provjeriti jesu li ta pravila nepovoljnija od pravila koja bi se, u njihovu nedostatku, primjenjivala na povrat poput onog u pitanju u glavnom postupku.

44 Načelo lojalne suradnje stoga treba tumačiti na način da mu se protivi da država članica usvoji odredbe koje povrat poreza koji je presudom Suda proglašen protivnim pravu Unije ili čija nesukladnost s tim pravom proizlazi iz takve presude, čine podložnim uvjetima koji se posebno odnose na taj porez i koji su nepovoljniji od uvjeta koji bi se, u njihovom nedostatku, primjenjivali na takav povrat, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri u konkretnom slučaju.

Načelo ekvivalentnosti

45 Iz ustaljene sudske prakse navedene u točki 27. ove presude proizlazi da načelo ekvivalentnosti zabranjuje državi članici da utvrdi postupovna pravila koja su nepovoljnija za zahtjeve za povrat poreza temeljene na povredi prava Unije od onih koja se primjenjuju na slične zahtjeve temeljene na povredi nacionalnog prava (vidjeti, u tom smislu presudu od 19. srpnja 2012., *Littlewoods Retail i dr.*, C-591/10, EU:C:2012:478, t. 31. kao i navedenu sudsku praksu).

46 Na nacionalnom je sudu, koji ima neposredno saznanje o postupovnim pravilima unutarnjeg prava za osiguranje zaštite prava koje pojedinci imaju na temelju prava Unije, da provjeri jesu li ona usklađena s tim načelom ekvivalentnosti. Međutim, s obzirom na ocjenu koju mora izvršiti sud koji je uputio zahtjev, Sud mu može pružiti određene elemente koji se odnose na tumačenje prava Unije (vidjeti presude od 1. prosinca 1998., *Levez*, C-326/96, EU:C:1998:577, t. 39. i 40., kao i od 19. srpnja 2012., *Littlewoods Retail i dr.*, C-591/10, EU:C:2012:478, t. 31.).

47 Iz članka XV. stavka 1. OUG-a br.8/2014 proizlazi da je cilj te odredbe urediti načine plaćanja iznosa utvrđenih sudskim odlukama čiji je predmet povrat nezakonito naplaćenog poreza, kamata izračunanih do datuma cjelovitog plaćanja tih iznosa i pripadajućih troškova postupka. Taj članak XV. u stavcima 1. do 4. propisuje da je plaćanje tih iznosa podijeljeno na razdoblje od pet godina putem plaćanja svakih pet godina 20% njegova iznosa, da se zahtjevi za povrat rješavaju u roku od 45 dana od njihova podnošenja i da se svi postupci prisilnog izvršenja prekidaju tijekom roka od pet godina iz stavka 1. te odredbe.

48 ?lanak 3 odluke br.365/741/2014 pojašnjava da se iznosi koji se duguju pokrivaju iznosima naplaćenim na temelju okolišnog biljega proračuna fonda za okoliš. Osim toga, prema točki 7. Priloga 1. Odluci br. 365/741/2014, uz sve zahtjeve za povrat se u svrhe provjere prilažu određeni dokumenti poput ovjerene preslike izvršne isprave i identifikacijska isprava fizičke osobe. Točka 19. tog Priloga propisuje da za plaćanje svakog godišnjeg obroka, nadležno porezno tijelo obračune i obavlja eventualne povrate uzimajući u obzir sav porezni dug na ime platitelja pri predviđenom rasporedu za plaćanje svakog obroka.

49 Kako bi dokazala da su postupovna pravila analogna onima od onih koja se primjenjuju na slične zahtjeve, koji se temelje na nepoštovanju nacionalnog prava, rumunjska je vlada u svojim pisanim očitovanjima izložila mehanizam obročnog plaćanja radničkih prava tijekom pet godina koje na temelju nacionalnog prava javna uprava duguje pojedincima.

50 Ta je vlada također istaknula da rok od 45 dana, u kojem se mora obraditi zahtjev za izvršenje sudske odluke koja se odnosi na povrat nezakonito naplaćenog poreza, odgovara roku od 45 dana koji se općenito primjenjuje na obradu zahtjeva za povrat iznosa plaćenih u državni proračun.

51 Stoga, kako bi odredio jesu li se u glavnom postupku poštovali zahtjevi načela ekvivalentnosti, sud koji je uputio zahtjev prvo mora provjeriti jesu li pravna sredstva za koja vrijede postupovna pravila koja rumunjska vlada smatra analognima onima predviđenima ?lankom XV. OUG-a br.8/2014 i odlukom br.365/741/2014 s obzirom na njihov povod, njihov predmet i njihove bitne elemente, slični pravnom sredstvu koji se temelji na nepoštovanju prava Unije, poput onog u glavnom postupku.

52 To ne bi bio slučaj, kao što je također naveo nezavisni odvjetnik u točki 34. svojeg mišljenja, kad je riječ o pravnom sredstvu čiji je cilj povrat zaostataka plaćene koje duguje javna uprava, što je mešutim na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

53 Kad je utvrdio nacionalno pravno sredstvo ili pravna sredstva koji su slični sredstvu o kojem je riječ u glavnom postupku, koji se temelji na pravu Unije, sud koji je uputio zahtjev kao drugo mora utvrditi, jesu li postupovna pravila koja vrijede za takva nacionalna sredstva u stvarnosti povoljnija od onih koji su primjenjivi u glavnom postupku, na temelju XV. OUG-a br.8/2014 i odluke br.365/741/2014.

54 Zaključno, kad je riječ o nacionalnom propisu koji bi prema sudu koji je uputio zahtjev bio primjenjiv u postupku koji se pred njim vodi ako bi taj sud morao smatrati da se načelu ekvivalentnosti protivi ?lanak XV. OUG-a br.8/2014 i odluka br.365/741/2014, to jest ?lanci 1. do 3. OG-a br.22/2002 i ?lanak 10.a odluke br.2336/2011, iz nijednog elementa spisa kojim Sud raspolaže ne može se da bi se taj propis primjenjivao drukčije u sporovima temeljnim na pravu Unije i u sličnim sporovima, temeljenim na nacionalnom pravu, s obzirom na to da se čini da je taj propis opće primjene u upravnim sporovima što je također na raspravi potvrdila u tužiteljica u glavnom postupku.

55 Osim toga, uzimajući u obzir određene argumente koje je istaknula tužiteljica u glavnom postupku u svojim pisanim očitovanjima koji se mogu razumjeti na način da način izvršenja sudskih odluka koje se odnose na prava izvedena iz pravnog poretka Unije moraju biti istovjetni bez obzira na narav spora, valja naglasiti da poštovanje načela ekvivalentnosti podrazumijeva jednako postupanje sa zahtjevima temeljenima na povredi nacionalnog prava i onim sličnima, temeljenima na povredi prava Unije, a ne ekvivalentnost između nacionalnih postupovnih pravila primjenjivih na različite vrste sporova ili na sporove koji spadaju u dvije različite pravne grane (vidjeti u tom smislu presude od 6. listopada 2015., Orizzonte Salute, C-61/14, EU:C:2015:655, t.

67., kao i od 6. listopada 2015., Târşia, C-69/14, EU:C:2015:662, t. 34. i navedenu sudsku praksu).

56 Načelo ekvivalentnosti stoga treba tumačiti na način da se protivi tome da država članica utvrdi postupovna pravila koja su nepovoljnija za zahtjeve za povrat poreza temeljene na povredi prava Unije od onih koja se primjenjuju na slična pravna sredstva koja se temelje na povredi nacionalnog prava. Sud koji je uputio zahtjev mora izvršiti potrebne provjere kako bi zajamčio poštovanje tog načela u pogledu propisa primjenjivih na spor u kojem odlučuje.

Načelo djelotvornosti

57 Kad je riječ o načelu djelotvornosti, kao prvo valja ispitati želi li sustav povrata poreza naplaćenog protivno pravu Unije, kakav je sustav uspostavljen pravilima predviđenim člankom XV. OUG-a br.8/2014 i odlukom br. 365/741/2014, pretjerano otežanim ili praktično nemogućim izvršavanje prava dodijeljenih pojedincima na temelju pravnog poretka Unije vodeći računa o mjestu tih pravila u cjelokupnom postupku, tijeku postupka i posebnostima tih pravila pred različitim nacionalnim tijelima (vidjeti u tom smisli presude od 27. lipnja 2013., Agroconsulting-04, C-93/12, EU:C:2013:432, t. 48., kao i od 6. listopada 2015., Târşia, C-69/14, EU:C:2015:662, t. 36. i 37.).

58 U tom pogledu valja istaknuti da se na temelju tog propisa, pojedinac koji želi da mu se pravo na povrat spornog poreza prizna sudskom odlukom mora obratiti nadležnom javnom tijelu kako bi podnio zahtjev za povrat iznosa plaćenog na temelju tog poreza, uz dokumente potrebne za izvršenje obveza koje imaju ta tijela na temelju izvršne isprave. Nasuprot tomu što se želi se smatra tužiteljica u glavnom postupku, ne želi se da takav zahtjev, sam po sebi, i u nedostatku indicije koja se odnosi među ostalim na postojanje eventualnih prepreka koje se na primjer odnose na prekomjerne troškove takvog postupka, pretjerano otežava povrat takvog poreza, kao što je također istaknuo nezavisni odvjetnik u točkama 44. i 45. svojeg mišljenja.

59 Drukčije vrijedi kada se pojedincu koji je dobio takvu izvršnu ispravu nakon sudskog postupka i koji je zahtijevao njezino izvršenje pred nadležnim javnim tijelom, na temelju propisa o kojem je riječ u glavnom postupku, može istaknuti prigovor od roka od pet godina prije nego što dobije cjelokupni povrat iznosa koji se duguju, što za posljedicu ima zadržavanje situacije nezakonitosti umjesto povrata tih iznosa u najkraćem roku.

60 Osim toga, povrat iznosa koji se duguju, u skladu s člankom 3. odluke br.365/741/2014 i kao što su zainteresirane strane istaknule na raspravi, ovisi o raspoloživosti sredstava primljenih na temelju poreza na motorna vozila, to jest okolišnog biljega, a da pojedinac u tom pogledu nema nikakve mogućnosti prisiliti nadležno javno tijelo da ispuni svoje obveze ako ih prestane dobrovoljno ispunjavati, s obzirom na to da je prisilno izvršenje iz općeg prava, na temelju tog istog propisa, isključeno tijekom roka od pet godina.

61 U tim okolnostima, valja smatrati da takav sustav povrata iznosa naplaćenih protivno pravu Unije uz pripadajuće kamate, koji je iznos utvrđen izvršnom sudskom odlukom, gledano u cijelosti, stavlja pojedinca u situaciju produljene neizvjesnosti s obzirom na datum kada će dobiti cjelokupni povrat iznosa nezakonito naplaćenog poreza, a nema mogućnosti prisiliti javno tijelo da ispuni svoju obvezu ako to ne učini dobrovoljno, neovisno o tome je li to zbog razloga povezanih s nedostatkom sredstava ili drugih razloga.

62 Stoga, povrata iznosa naplaćenih protivno pravu Unije, kakav je onaj predviđen u članku XV. OUG-u br. 8/2014 i odluci br. 365/741/2014, pretjerano otežava ostvarivanje prava izvedenih iz pravnog poretka Unije i ne ispunjava obvezu koju imaju države članice, da se tim pravima daje puni učinak.

63 Rumunjska vlada uspostavu tog sustava u biti opravdava samo postojanjem gospodarskih teškoća i institucijskim zastojem u vezi s brzim izvršenjem sudskih izvršnih odluka koje se odnose na povrat poreza naplaćenih protivno pravu Unije.

64 S tim u vezi dovoljno je podsjetiti da su države članice koje su naplatile porez protivno pravu Unije, uzimajući u obzir sudsku praksu navedenu u točki 37. ove presude, dužne taj porez vratiti s kamatama. U tom se pogledu ne može potvrditi, kao što je u biti naveo i nezavisni odvjetnik u točki 47. svojeg mišljenja, da se država članica, u svojstvu dužnika u sporu poput onog u glavnom postupku, može pozvati na nedostatak sredstava kako bi opravdala nemogućnost izvršenja sudske odluke kojom se pojedincu priznaje pravo izvedeno iz pravnog poretka Unije.

65 Isto tako, postupovna autonomija priznata državama članicama u pogledu usvajanja postupovnih pravila koja uređuju povrat poreza naplaćenih protivno pravu Unije s pripadajućim kamatama, ne može biti takva da ostvarenje tih prava učini praktično nemogućim ili pretjerano otežanim, zbog teškoće provedbe ili isključivo ekonomskih razloga.

66 Iz toga slijedi da načelo djelotvornosti treba tumačiti na način da mu se protivi sustav povrata s kamatama poreza naplaćenog protivno pravu Unije čiji je iznos utvrđen izvršnim sudskim odlukama, poput sustava o kojem je riječ u glavnom postupku, koji propisuje obročno plaćanje povrata tog poreza kroz pet godina i koji izvršenje tih odluka uvjetuje raspoloživošću sredstava naplaćenih na temelju drugog poreza, a da pojedinac nema mogućnosti prisiliti javna tijela da ispune svoje obveze ako to ne učine dobrovoljno.

67 Kad je, kao drugo, riječ o člancima 1. do 3. OG-a br. 22/2002 i članku 10.a odluke br. 2336/2011, to jest propisa koji bi, prema sudu koji je uputio zahtjev, bio primjenjiv na predmet u tijeku pred njim u slučaju da nisu primjenjivi članak XV. OUG-a br. 8/2014 i odluka br. 365/741/2014, taj sud bez drugih pojašnjenja izlaže da bi primjena tog propisa usporila ili spriječila stvarni povrat iznosa koje duguje javna uprava.

68 Međutim, ne čini se da rok o šest mjeseci, poput onog predviđenog člancima 2. i 3. OG-a br. 22/2002, u kojem javna uprava mora dobrovoljno ispuniti svoje obveze na temelju izvršne isprave, sam po sebi pretjerano otežava ostvarenje prava koje pojedinci izvode iz prava Unije. Osim toga, ti pojedinci, nakon isteka tog roka, mogu pokrenuti postupak prisilnog izvršenja protiv javnog tijela dužnika, ako ono ne ispuni svoju obvezu u danom roku za dobrovoljno izvršenje.

69 Ako, kao što je istaknula tužiteljica u glavnom postupku, nacionalni propis, poput članka 1. do 3. OG-a br. 22/2002 i članka 10.a odluke br. 2336/2011, produljuje izvršenje sudske odluke koja se odnosi na prava izvedena iz pravnog poretka Unije više od roka od šest mjeseci predviđenog člancima 2. i 3. OG-a br. 22/2002, samo zbog nedostatka sredstava u proračunu za potrebe povrata tih iznosa, a da pojedinac nema mogućnosti prisiliti javna tijela da ispune svoje obaveze, bilo zahtjevom za mjerama zapljene ili drugim sredstvima koja imaju za cilj izvršenje obaveza javnih tijela predviđenih nacionalnim pravnim poretkom, takav propis ne može odgovoriti na zahtjeve načela djelotvornosti, jer bi povrat bio pretjerano otežan ili čak praktički nemoguć. Sud koji je uputio zahtjev mora provjeriti je li o tome riječ u glavnom postupku.

70 Neovisno o primjenjivosti odredaba Povelje na pravnu situaciju, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, koja ulazi u područje primjene prava Unije, s obzirom na to da se predmet

glavnog postupka odnosi na povrat poreza naplaćenog protivno članku 110. UFEU-a i da su države članice na temelju sudske prakse navedene u točki 37. ove presude dužne nadoknaditi takav porez i pripadajuće kamate, nije potrebno ispitati pitanja suda koji je uputio zahtjev s obzirom na odredbe Povelje, jer prethodno navedeni elementi tom sudu omogućuju da odluči u glavnom postupku.

71 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da:

- Načelo lojalne suradnje treba tumačiti na način da mu se protivi da država članica usvoji odredbe koje povrat poreza koji je presudom Suda proglašen protivnim pravu Unije ili čija nesukladnost s tim pravom proizlazi iz takve presude, čine podložnim uvjetima koji se posebno odnose na taj porez i koji su nepovoljniji od uvjeta koji bi se, u njihovom nedostatku, primjenjivali na takav povrat, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri u konkretnom slučaju.
- Načelo ekvivalentnosti stoga treba tumačiti na način da se protivi tome da država članica utvrdi postupovna pravila koja su nepovoljnija za zahtjeve za povrat poreza temeljene na povredi prava Unije od onih koja se primjenjuju na slična pravna sredstva koja se temelje na povredi nacionalnog prava. Sud koji je uputio zahtjev mora izvršiti potrebne provjere kako bi zajamčio poštovanje tog načela u pogledu propisa primjenjivih na spor u kojem odlučuje.
- Načelo djelotvornosti treba tumačiti na način da se sustav povrata s kamatama poreza naplaćenog protivno pravu Unije čiji je iznos utvrđen sudskim izvršnim odlukama, poput sustava o kojem je riječ u glavnom postupku, koji propisuje obročno plaćanje na pet godina povrata tog poreza i koji uvjetuje izvršenje takvih odluka s raspoloživošću sredstava naplaćenih na temelju drugog poreza, a da pojedinac nema mogućnosti prisiliti javna tijela da ispune svoje obveze ako to ne učine dobrovoljno. Sud koji je uputio zahtjev mora provjeriti ispunjava li taj propis, poput onog koji bi u slučaju nepostojanja takvog sustava povrata bio primjenjiv u glavnom postupku, zahtjeve načela djelotvornosti.

Troškovi

72 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (drugo vijeće) odlučuje:

Načelo lojalne suradnje treba tumačiti na način da mu se protivi da država članica usvoji odredbe koje povrat poreza koji je presudom Suda proglašen protivnim pravu Unije ili čija nesukladnost s tim pravom proizlazi iz takve presude, čine podložnim uvjetima koji se posebno odnose na taj porez i koji su nepovoljniji od uvjeta koji bi se, u njihovom nedostatku, primjenjivali na takav povrat, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri u konkretnom slučaju.

Načelo ekvivalentnosti stoga treba tumačiti na način da se protivi tome da država članica utvrdi postupovna pravila koja su nepovoljnija za zahtjeve za povrat poreza temeljene na povredi prava Unije od onih koja se primjenjuju na slična pravna sredstva koja se temelje na povredi nacionalnog prava. Sud koji je uputio zahtjev mora izvršiti potrebne provjere kako bi zajamčio poštovanje tog načela u pogledu propisa primjenjivih na spor u kojem odlučuje.

Načelo djelotvornosti treba tumačiti na način da se sustav povrata s kamatama poreza naplaćenog protivno pravu Unije čiji je iznos utvrđen sudskim izvršnim odlukama, poput sustava o kojem je riječ u glavnom postupku, koji propisuje obročno plaćanje na pet godina povrata tog poreza i koji uvjetuje izvršenje takvih odluka s raspoloživošću

sredstava naplaćenih na temelju drugog poreza, a da pojedinac nema mogućnosti prisiliti javna tijela da ispune svoje obveze ako to ne učine dobrovoljno. Sud koji je uputio zahtjev mora provjeriti ispunjava li taj propis, poput onog koji bi u slučaju nepostojanja takvog sustava povrata bio primjenjiv u glavnom postupku, zahtjeve nažela djelotvornosti.

Potpisi

* Jezik postupka: rumunjski